

Cveto
Preželj

NA GRIČU Na Veselem griču,
veseli ljudje.

Na Mrkem griču,
mestni ljudje.

Na Mrtvem griču,
mrzle kosti.

RAZOČARANJE Nič ni ostalo od tega sveta,
le neslišni svet belih konj
se je izmuznil v paradiz.

Za njim stopam
in prebiram
poslednjo stran
tvoje poezije.

KJE SVA Podoba ne zruši sveta,
 BILA ostane nespremenjena,
 ostane samotna,
 mladostno obsijana,
 darovana za obstajanje
 vseh začetkov.

Kje sva bila?
 V drugačnem času
 sva zamenjala oblačila,
 razpostavila naokoli
 najine podobe
 in se prezgodaj smejala
 vsem klavcem,
 ki so brbotali za nama:
 Vojna se vije
 za vojaškimi transporti.
 Vojna je sveta,
 vojna je črna,
 vojna je praznik sveta.

KJE SE *(Po spopadu starojugoslovanske*
 SKRIVAŠ? *vojske z Nemci.)*

Dnevno vojaško poročilo je kratko.
 Dan pa je, kot dan,
 že zdavnaj mimo.

Kje se skrivaš, človek?
 Možje z nahrbtniki
 sredi dvorišča
 prebirajo ožgana pisma
 in nekateri sestavljajo odgovore
 na stotnikova vsiljiva vprašanja:
 Zakaj niso jurišali preko vseh rek,
 preko pokopališč,
 preko gozda čelad
 in se dvignili v nebo
 in zapeli enoglasno
 o slavnem pešpolku?

NAPISEM TI Napišem ti, kako je bilo,
kako nas misli niso več vodile,
kako smo vse teže veslali
in gledali nesrečnike,
ki so se še držali
in nam dopovedovali,
da so naši,
da so z nami prišli,
da smo skupaj stopili v ta raj
in se v isto vrtnico zagledali
in ji zaklicali: Moja si, sreča si,
podoaba si,
ki te lahko pozabim,
ki se vedno znova vračaš
in nas opominjaš na dane obljube narodu,
na vse posvetne stvari,
na pozabljene melodije,
na ekscentrične stavbe,
ki se sprehajajo
in so v drugem okolju
in nas ne poznajo več,
za njih smo ostali otroci,
srečni, srečni očetje.
Tako pa smo sramotno pobegnili
in v temi pustili svoje prijatelje,
v bedi, ki je hodila za nami
in nam ponujala skorjo kruha,
žalostno žveglo,
siv oblak,
tišino, ki odjekne
ob vsaki eksploziji zvezd
in nas v vsaki temi,
ki prestraši še tako pogumne,
potisne naprej.
Nočemo se vojskovati za tebe, brat,
ker si nas izdal,
ker si se povezal
z nečistimi silami,
ker prebiraš nemogoče rokopise,
tvoje težave so postale naša smrt,
pobrali te bomo
in vrgli v brezno atomskega veka,

milijarde let daleč
 te bomo pregnali s tvojim kladivom,
 da si boš izvotlil čas,
 da si boš naredil dvojnika.
Posranec si,
 porivač praznih vagončkov,
 vzhodnik si,
 ki te pogublja
 in te v modri luči poklanja vsem
 in ti črnemu pomodri dušo
 in napravi iz tebe vsaj nekaj koristnega
 in ti izpari krsto v sončno luč,
 da ti dokaže,
 da tudi naša ni bila zaman
 poslana sem,
 da je tudi naša odmevala
 v nedrjih vesolja
 in se vsa krehajoča zaletavala v tvojo
 in razjedala tvoje čelo,
 tvoje Noevstvo,
 tvoje trobce in kljuge
 za reševanje ubogih, mrtvih.

ODHAJANJE
 ZA KRUHOM

Na poljih gnijejo paradižniki.
 Otroci gledajo za starši.
 Generacije odhajajo v svet,
 kot da je pri nas začetek vsega.

Na Jesenicah pa je konec sveta.
 Tam je mrzli predor želja.
 Tam so visoke planine
 in vesela čreda gamsov
 peketa naokoli
 kot konjenica.

Ne ustavi se Evropa ponoči.
 Vabi te, vabi te k sebi.
 Cariniki pregledujejo polnočni vlak.
 Veseli sobopleskarji,
 zidarji s pristriženimi brčicami,
 snažilke, servirke se tiho pomenkujejo.

Ognjemet zadnje vojne
je za njimi.

NA NOVO
ZALJUBLJEN

Na novo zaljubljen
zapustiš evropsko kulturo
in porineš roko v dekletino nadržje,
zašumi svila,
blažena usta pokrijejo njena,
na novo zaljubljena.

Balkan buči,
na trgu se prerivajo konji,
plačani ubijalci,
požiralci ognja,
dolgega časa.
Vse se sveti v zlatu
ali njemu podobni kovini.

Od tega veka
je beg lahkoten tek,
je kot praznik velikega vezirja.

Pokrije večer sprte,
zaklokota nekje rakija.
Pijani obrazi zrejo
votlo predse
in se začudeni ogledujejo,
kot da je že dan.